

1 decembrie

Cei doisprezece din poștalion

În seara aceea, era un frig de crăpau pietrele. Cerul era atât de senin, că stelele scânteietoare păreau desprinse de pe bolta cerească. Se așternuse liniștea.

Deodată, bum! Un borcan de cenușă fu aruncat într-o ușă, și-apoi altul.

Și bam! Începuse să se-arunce cu petarde.

Era noaptea de Anul Nou și se auzeau cele douăsprezece bătăi de ceasornic.

Oamenii ridicau veseli paharele și în toate casele se auzea:

— La mulți ani cu sănătate! S-aveți parte de iubire și de bani și toate necazurile să ia sfârșit!

În acel moment, poștalionul se opri la porțile orașului cu doisprezece pasageri, doisprezece călători...

Oare cine erau aceștia? Aveau cu ei pașaport și bagaje, cadouri pentru tine și pentru mine, și pentru toată lumea din oraș. Dar oare ce doreau acești străini și ce aduceau cu ei?

— Ziua bună, îl salutară ei pe paznicul ce se afla lângă porțile orașului.

— Ei, da, ziua bună! le răspunse acesta, căci miezul nopții bătuse deja. Cum vă numiți? Ce profesie aveți? îl întrebă paznicul pe primul călător care coborâse din poștalion.

— Uitați pașaportul meu! Eu sunt... eu!

Era un flăcău înalt, îmbrăcat cu o blană de urs și cu cizme de zăpadă.

— Eu sunt cel care îndeplinește toate dorințele! Vino cu mine și-ai să vezi ce înseamnă Anul Nou! Eu aduc daruri și dau niște petreceri care m-au făcut faimos! Sunt generos, magnific, îmbelșugat! Mă numesc Ianuarie și-n bagaj am doar facturi!

După care se prezentă cel de-al doilea călător. Acesta era un farsor, organizator de comedii, baluri mascate și de tot felul de petreceri pe care ți le-ai închipuit vreodată! Prințul Carnaval!

— Vedeți dumneavoastră, viața mea e prea scurtă! spuse Februarie. Din toată familia, eu trăiesc cel mai puțin! Așa că de ce să nu profit? N-am decât douăzeci și opt de zile! Hai, douăzeci și nouă, dacă mi se acordă una în plus! Ura!

Veni și-al treilea călător. Era palid, ținuse tot Postul Mare, și înainta încă ud de la atâtea ploi torențiale. Purta la butonieră un buchețel de violete.

— Marș, Martie! Marș, Martie! intonă cel de-al patrulea călător, împingându-l de la spate pe cel de-al treilea. Intră în postul de pază. Presimt eu că te-așteaptă un cocktail!

Bineînțeles că nu era așa! Era doar o păcăleală de 1 Aprilie! Așa se prezentă, în felul său, cel de-al patrulea străin.

— Am o stare când mai bună, când mai rea! spuse el dintr-odată. Ploaie și soare, veniri, plecări. Sunt capricios! Dau din răs în plâns și, chiar dacă am haine de vară în geamantan, ar trebui să fiu nebun ca să le port! Prier îți priește, dar te și ciupește!

Apoi coborî din poștalion o tânără elegantă.

— Eu sunt... domnișoara Mai. Dar puteți să-mi spuneți mai pe scurt May!

Purta o rochie de vară din mătase verde ca frunzele de fag și avea anemone prinse în păr. Parfumul său, „Lăcrămioare de câmp“, era atât de amețitor, că paznicul nu se putu abține și strănută! O ființă extrem de încântătoare, era cântăreață și scena ei era pădurea. Cânta în răcoarea poienilor numai pentru plăcerea ei.

— Și acum sosește „la Donna“, strigară călătorii rămași în poștalion. Venea domnișoara Iunie, tânără și distinsă. Era născută să se trezească târziu! Se vedea de la o poștă. În fiecare an, ea dădea câte o petrecere în cea mai lungă zi a anului, 21 iunie, pentru ca lumea să aibă timp să mănânce toate felurile pregătite, și nu călătorea niciodată singură! Era însoțită de fratele ei mai mic, Iulie. Acesta era lat în umeri și se plimba în ținută de vară, cu o pălărie de paie pe cap. Călătorea cu puține bagaje.

— Căldura e greu de suportat! spunea el. Dar avea întotdeauna la el o cască de înot și un costum de baie! Apoi veni mama lor, doamna August, negustoreasă de fructe, dar o doamnă de la țară în mare ținută. Era rotofeie și abia mai respira din cauză că alergase pe o așa caniculă, dar nu era o problemă! Era o cumătră pe cinste, care se amesteca în toate, vorbea de toate, știa tot!

În urma ei, se prezentă un pictor: maestrul culorilor, Septembrie. Cunoștea toată gama de tonuri calde și își exersa penelul în pădure. Galben, roșu, brun! Frunzele își schimbau nuanțele după placul lui, dar totul era mereu foarte frumos. În acea seară, el avea ca bagaj doar o cutie de culori.

Veni rândul „marelui latifundiar“, Octombrie, care nu se gândea decât la arat și semănat, ca să nu mai vorbim de vânatoare, pasiunea lui! Avea cu el doar pușca și câinele, dar nimeni nu înțelegea ce spune, din cauza strănuturilor lui Noiembrie.

— Hap... ciu!

Noiembrie era atât de răcit, că ajunsese să-și sufle nasul într-un cearșaf! Și mai avea atâta treabă! Trebuiau tăiate lemne pentru iarnă, nu era un fleac!

În sfârșit, apărură o bătrână cu o buiotă. Era Decembrie. Tremura de frig, dar ochii îi sclipeau ca niște stelute și ținea în brațe un brăduț.

— O să am grijă de el ca să se facă mare și maiestuos până în seara de Crăciun! spunea ea. Și să vedeți cât de împodobit o să fie cu lumânări și dulciuri, cu mere rumene și turtă dulce! Apoi o să-mi deschid cartea de povești, iar copiii o să se strângă roată și o să mă asculte cu gura căscată!

— Bine, bine! spuse căpitanul cazărmii. Avem doisprezece! Acum lasă-i pe călători să intre pe rând, unul câte unul! Pașaportul lor este valabil câte o lună pentru fiecare, iar la sfârșit o să notez pe el cum s-au comportat! Pentru început, să intre domnul Ianuarie!

2 decembrie

Crăciun în fiecare zi!

— Spune-mi o poveste! îl rugă Amy pe tatăl ei, la puțin timp după Ziua Recunoștinței — o mare sărbătoare americană, când se mănâncă în mod tradițional curcan și se primesc daruri.

— Ei bine... Era odată un purceluș...

— A, nu, nu, nu! îl întrerupse Amy. M-am săturat de povești cu purceluși! Inventează tu alta!

— Și ce fel de poveste ai vrea să ascuți, domnișoară? o întrebă tatăl ei.

— De Crăciun! îi răspunse Amy. Abia am sărbătorit Ziua Recunoștinței, în ultima joi din luna noiembrie, și se-apropie Crăciunul! Așa că spune-mi o poveste frumoasă de Crăciun!

— Bine, bine, atunci să-ncepem! Iată povestea unei fetițe care voia să fie Crăciun în fiecare zi!

— Bravo, bravo! spuse Amy. Ascult!

— Era odată un purceluș... De ce mă lovești, Amy? se întrerupse tatăl.

— Pentru că ai spus purceluș în loc de fetiță!

— Nu-i mare diferență între un purceluș și o fetiță lacomă care vrea să fie Crăciun în fiecare zi, dar, mă rog, să continuăm!

Prin urmare, era o fetiță căreia îi plăcea atât de mult Crăciunul, încât voia să nu se termine niciodată! A doua zi după Ziua Recunoștinței, ea i-a trimis o scrisoare bătrânei zâne a Crăciunului.

„Dragă zână a Crăciunului, aș vrea să fie Crăciun în fiecare zi! Răspunde-mi, te rog! Mulțumesc.“

Bătrâna zână întârzie să-i răspundă, dar în ajunul Crăciunului fetița primi, în sfârșit, o scrisoare.

„Dragă fetiță, așa cum ți-ai dorit, timp de un an va fi Crăciun în fiecare zi, apoi ne mai gândim! Sărutări! Zâna Crăciunului.“

Fetița se hotărî să nu sufle o vorbă nimănui despre marele ei secret și sosi ziua de Crăciun.

Dimineață, fetița se trezi și găsi în ghetuțe dulciuri, portocale și jucării mici, ca de obicei. Apoi, dând fuga în bibliotecă, găsi pe masă cutii de cadouri mari și frumoase. Toată familia era acolo și fiecare își desfăcea cadourile, descoperind cărți, hârtie pentru scrisori, seturi de acuarele, păpuși și, desigur, dulciuri, cum ar fi alviță sau cireșe confiate. În mijlocul camerei, trona un minunat brad de Crăciun, plin de luminițe!

A fost un Crăciun extraordinar pentru fetiță: mănăcă atâtea bomboane și dulciuri de dimineață, încât nici nu putu să ia micul dejun și adormi cu stomacul cam întors pe dos!

În timp ce dormea adânc, fu trezită de frații și surorile ei, care cântau și dansau în jurul patului, desfăcând alte cadouri.

— A venit Crăciunul! E Crăciunul! strigau ei în culmea veseliei.

— Vă înșelați, zise fetița, căscând. Crăciunul a fost ieri!